

en Regeringsinstitution, der med fuld Kundskab til Erhvervets Vilkaar og Interesser kan varetage disse Interesser paa hurtig og fyldestgørende Maade, og det vil formentlig bedst kunne ske ved Oprettelsen under Landbrugsministeriet af et Departement for Fiskerierhvervet.

Udvalget foreslaar at henvise Andragendet til Landbrugsministeren.

5. Fra *Landarbejderforbundet* om; at Lovgivningsmagten snarest vil træffe virksomme Foranstaltninger til Begrænsning af Dyrtiden: (Indbragt den 28. August 1919 af Folketingsmanden for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds, *Peder Hedebo*).

Andragerne fremhæver, at de organiserede Landarbejdere ved hele deres Organisationsarbejde og navnlig ved de Overenskomster, der i Foraaret og Sommeren er afsluttede med Arbejdsgiverne, har taget det videst mulige Hensyn til Samfundet, særlig ved Fastsættelsen af den lange Arbejdstid om Sommeren og i Høsten, og de mener da at have Krav paa, at der af Regering og Rigsdag omvendt tages Hensyn til dem ikke mindst ved et kraftigt Indgreb mod Prisstigningerne. Disse har ganske forrykket Forudsætningerne for de trufne Aftaler, og Andragerne anfører, at raades der ikke hurtig Bod paa dette Misforhold, kan de ikke paatage sig Ansvar for, at de rolige Arbejdsforhold i Landbruget bevares. Andragerne kræver derfor en kraftig Prisregulering og Kontrol med Produktion og Handel.

Da de i Andragendet fremsatte Ønsker om at mildne Dyrtidens Tryk, med hvilke Udvalget sympatiserer, fremdeles er Genstand for Overvejelser og Afgørelser, dels gennem Administrationen og dels ved Lovgivningen, gør *Udvalget* ingen Indstilling.

6. Fra *Dansk Arbejdsmands Forbund* om, at Maksimalpriser paa Levnedsmidler maa blive opretholdt, og at Tilskud fra det offentlige til Dyrtidens Lindring ikke maa bortfalde, samt om Indførelse af Kontrol med Banker og det hele Produktionsliv. (Indbragt den 29. August 1919 af det 5te Medlem for Hovedstaden, *Sigvald Olsen*).

Andragerne fremhæver, at vel er Arbejdernes Lønninger i den sidste Tid steget meget betydeligt, men at de paa ingen Maade holder Maal med Prisernes Stigning; saa at Arbejdernes Livsniveau staar i Fare for at blive trykket ned „udelukkende til Fordel for den Del af Overklassen, der i Forvejen synes at have gyldne Tider.“ „Bankerne bugner af Penge, Handelens og Industriens Aktieselskaber giver ublufærdigt et Udbytte, der gaar op til 50 og 100 pCt., og Storbønderne, der under de gode Konjunkturer sælger deres Varer til gode Priser, øger Værdien af deres Ejendomme ganske fantastisk. En Række Vareagrerere og Bedragere indenfor Handel og Landbrug bidrager yderligere til stik imod Lov og Moral“ kunstigt at fremkalde Prisstigning. Andragerne udtaler derfor, at Arbejderklassen paa denne Maade trods alle Lønstigninger trykkes ned i større Fattigdom, og at hvis Statsmagten ikke kan og vil beskytte dem mod de rovgridske Medborgere, maa de beskytte sig selv ved de Midler, der staar til Organisationens Raadighed. „Ingen kan med Rette forlange af os, at vi alene, de udplydrede, skal tage Hensyn der og Hensyn der, medens de Medborgere, der er paa Røvertogt imod vore Hjem, lades fri Bane.“ Dansk Arbejdsmands Forbunds 11te Kongres, samlet i København i August 1919, „maa derfor henstille, at der fra Statsmagtens Side gøres noget virkelig effektivt for at imødegaa disse meningsløse og utaalelige Tilstande.“ Forbundet „forlanger, at Maksimalpriserne paa Levnedsmidler opretholdes, og at de Tilskud, som hidtil er ydede til Dyrtidens Lindring, ikke bortfalder,“ samt at Statsmagten desuden træffer Foranstaltninger til Udøvelsen af Kontrol med Banker, Handels- og Produktionslivet samt „andre Udbytningsanstalter“. Andragendet slutter med følgende Udtalelse: „Kun ved, at der gribes hurtigt og haand-